

Arrest

**nr. 313 336 van 23 september 2024
in de zaak RvV X / IV**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 7 juli 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juni 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juli 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 augustus 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Eritrese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 2002.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 28 juni 2022. Op 29 juni 2022 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 2 mei 2023 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal).

Op 22 juni 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing:

“A. Feitenrelaas

U verklaart over de Eritrese nationaliteit te beschikken. U bent christenorthodox en behoort tot de Tigrinya etnie. U spreekt zowel Tigrinya als een beetje Amhaars en Arabisch. U heeft twee broers en een zus. U bent

ongetrouwd en hebt geen kinderen. U bent geboren op (...) augustus 2002 te Adi Nifas (zoba Maekel). U stopte met school in de elfde graad om te voorkomen naar het militaire trainingskamp Sawa te worden gestuurd. U besloot het land te verlaten en betaalde smokkelaar Mahari 1.500 nakfa om uw vlucht te faciliteren. Op 13 augustus 2019 reisde u met de auto via Senafe naar de Ethiopische grens, die u op illegale wijze te voet overging. U werd opgevangen in het Adi Harush vluchtelingenkamp. Eveneens in 2019 werd uw vader in Eritrea opgesloten in de gevangenis. In maart 2020 reisde u verder naar Addis Abeba. Daar raakte u in contact met de Italiaanse kerkorganisatie Sant Egidio. Zij zorgden ervoor dat u in mei 2021 op legale wijze met het vliegtuig naar Italië kon reizen.

Op 28 mei 2021 diende u in Italië een verzoek om internationale bescherming in. U werd er erkend als vluchteling. Na twee weken in quarantaine kreeg u te horen dat u op uw eigen benen moest staan. U en uw vriendin [A.] spraken op straat een Eritrese vrouw genaamd [T.] aan. Jullie konden gedurende een maand in haar huis in Collatino verblijven. Intussen regelde zij voor jullie een opvangplaats in het tentenkamp van Tiburtina nabij Rome. U kreeg er voedsel en kledij. U vroeg de organisatie Sant Egidio om onderdak, scholing en medicatie, maar kreeg te horen dat zij u daarbij niet konden helpen. Sommige Eritreeërs van het tentenkamp hadden voor u een job als seniorenverzorgster gevonden. U wees hun aanbod af omdat u het zwaar werk vond en liever naar school wou gaan. Eind 2021 arriveerde uw nicht [S. Z. T.] in Italië. Jullie besloten samen het land te verlaten. De daaropvolgende dagen vroegen jullie op straat geld aan 'habesha' – Eritreeërs en Ethiopiërs van respectievelijk de Tigrinya en Tigray afkomst.

Op 8 januari 2022 betaalden u, uw nicht [S.] en uw vriendin [A.] ongeveer 80 euro om met de Flixbus naar Luxemburg te reizen. Daar diende u op 13 januari 2022 een verzoek om internationale bescherming in. U bleef een half jaar in Luxemburg alvorens met uw nicht op 28 juni 2022 met de trein naar België te reizen. U verzocht de Belgische staat om internationale bescherming op 29 juni 2022.

Ter staving van uw verzoek legt u volgend stuk neer: (1) een origineel ARRA/UNHCR registratiebewijs (nr. xxx), opgesteld op 21 augustus 2019.

B. Motivering

Na een grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn, uw verklaringen en het document van de Italiaanse Dublinunit (dd. 8 september 2022), blijkt dat u reeds bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Italië. Deze vaststelling wordt door u niet betwist.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigen van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigen gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigen van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming

heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

U werd als begunstigde van internationale bescherming in Italië geconfronteerd met bepaalde moeilijkheden op vlak van huisvesting, scholing, werkgelegenheid en medische verzorging. In verband met huisvesting, wordt vastgesteld dat u een maand bij een Eritrese vrouw en vijf maanden in een tentenkamp verbleef (notities persoonlijk onderhoud dd. 2 mei 2023 (verder 'notities'), p. 7). Er kan niet worden ontkend dat personen die internationale bescherming genieten in Italië zich daar in erg moeilijke en soms schrijnende levensomstandigheden kunnen bevinden en dat er veel uitdagingen zijn voor de Italiaanse autoriteiten op vlak van opvang, gezondheidszorg en integratie van vluchtelingen. Uit uw verklaringen blijkt dat statushouders in Italië vrijwel meteen volledig zelf voor hun levensonderhoud moeten instaan. Uit uw verklaringen blijkt echter eveneens dat u nooit serieuze pogingen ondernam om een woning te vinden. Toen de vrijwilligers van Sant Egidio u zeiden dat ze u niet konden helpen met huisvesting, zette u geen andere stappen. Zo heeft u geen sociale huisvesting aangevraagd of organisaties gezocht die vluchtelingen in uw positie zouden kunnen bijstaan (notities, p. 8). De vaststelling dat er tal van administratieve hinderpalen moeten overwonnen worden om effectief steun te verkrijgen, dat er nog bepaalde tekortkomingen zijn op het terrein om vlot bepaalde voordelen te kunnen genieten en dat het aantal opvangplaatsen voor daklozen beperkt is, leidt niet automatisch tot de conclusie dat het voor u, een begunstigde van internationale bescherming, onmogelijk zal zijn om onderdak of steun te krijgen in geval van terugkeer. Wat uw gezondheidstoestand betreft, verklaarde u soms te kampen met pijnlijke migraines. U vroeg medicatie bij Sant Egidio, maar werd niet verder geholpen. U zocht geen medische bijstand bij artsen, apothekers of ziekenhuizen. In België krijgt u pijnstillers en vitamines om uw symptomen te verlichten (notities, p. 9). Vooreerst wordt opgemerkt dat er geen medische attesten worden neergelegd. Daarenboven heeft u in Italië zeer beperkte pogingen ondernomen om medicatie te krijgen. Evenmin toont u aan dat uw mogelijkheden of beperkingen om in dit verband uw rechten uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook Italiaanse burgers geconfronteerd kunnen worden. Tot slot ressembleren gezondheidsproblemen an sich niet onder de criteria zoals bepaald in het artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, artikel 48/3 of artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Waar u verklaarde dat u graag naar school wil, wordt opgemerkt dat u wederom enkel bij Sant Egidio de vraag stelde of zij voor u een cursus konden betalen. U kreeg te horen dat u zelf zou moeten instaan voor uw opleidingskosten. U zocht niet naar gratis cursussen en zette geen verdere stappen (notities, p. 8). Daarnaast blijkt uit de website van Sant Egidio dat zij in Rome gratis taallessen

organiseren voor nieuwkomers (schermafbeelding in map 'landeninformatie'). Wat uw toegang tot de arbeidsmarkt betreft, blijkt dat u uitsluitend beroep heeft gedaan op uw netwerk van Eritrese kampbewoners. Zij boden u effectief een job aan: "het werk dat ze voor mij gevonden hadden, was voor senioren zorgen. Het is een zware job. Daar kon ik geen kans krijgen om te studeren. Op die manier wou ik mijn leven niet leiden. Ik heb dat niet gewild" (notities, p. 8). U heeft nooit contact opgenomen met uitzendkantoren, potentiële werkgevers of organisaties die in Italië actief zijn in het ondersteunen van statushouders bij hun zoektocht naar werk (notities, p. 8-9). De Eritrese vrouw die jullie onderdak aanbod, werkte bij een familie als huismeid. Ze stelde dat het moeilijk is voor een nieuwkomer zoals u (notities, p. 7). Ook de Eritreeërs en Ethiopiërs die u geld gaven voor uw busreis zeiden dat het leven in Italië "niet makkelijk" is (notities, p. 10). Doch kan geenszins worden aangenomen dat u in de onmogelijkheid verkeert om in Italië werk te vinden en er een leven op te bouwen. U kreeg immers reeds een jobaanbieding, waar u evenwel niet op inging.

Uw eerdere ervaring als statushouder die in een tentenkamp woonde, wijst op een precaire situatie, waardoor voorzichtigheid en zorgvuldigheid geboden moet worden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van Italiaanse statushouders. Hierbij is het aan u om aan te tonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek uzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat u bij terugzending naar Italië, wegens uw bijzondere kwetsbaarheid, buiten uw wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terechtkomt. Uit uw profiel en persoonlijke situatie kan dergelijke bijzondere kwetsbaarheid niet worden afgeleid.

Er moet worden besloten dat u, in het licht van de moeilijkheden inzake huisvesting, scholing, werkgelegenheid en medicatie, onvoldoende aantoont dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. U heeft zeer beperkte pogingen ondernomen om zich aan de situatie te onttrekken. U had onderdak, voedsel, kledij en kreeg zelfs een job aangeboden. Uw persoonlijke situatie voldoet dus niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie. Hoewel uw moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (cf. supra), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

Het door u neergelegde attest van registratie bij UNHCR/ACCRA in het Adi Harush vluchtelingenkamp te Ethiopië staft uw verklaringen omtrent uw verblijf daar. Dit element wordt niet betwist, maar houdt evenmin verband met de redenen waarom u niet naar Italië zou kunnen terugkeren. Het document kan bovenstaande vaststellingen niet wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Italië en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Eritrea."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4, 57/6, § 3, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM), het rechtszekerheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. De verzoekende partij brengt naar voor dat ze heeft verklaard dat ze zich niet kan beroepen op de bescherming die ze heeft verkregen in Italië omwille van de vernederende levensomstandigheden aldaar. Een terugkeer naar Italië zou een schending van artikel 3 van het EVRM inhouden. De commissaris-generaal ontkent ook niet dat houders van een statuut in Italië blootgesteld worden aan schrijnende levensomstandigheden en er veel uitdagingen zijn op vlak van opvang, gezondheidszorg en integratie maar verwijt de verzoekende partij onvoldoende inspanningen te hebben geleverd om zich te integreren. Ze betoogt dat ze tijdens het persoonlijk onderhoud uitgebreid verteld heeft over onder meer de slechte levensomstandigheden en de discriminatie ten aanzien van erkende vluchtelingen en subsidiair beschermden in Italië. Ze werd volledig aan haar lot overgelaten en kreeg geen hulp bij het zoeken naar onderdak, medische hulp, werk en zo verder. Ze verwijst vervolgens naar en citeert uit de notities van het persoonlijk onderhoud bij de commissaris-generaal. Ze stelt dat ze geen enkele ondersteuning kreeg om te studeren en de taal te leren en zo de job te vinden en er een leven te kunnen uitbouwen. Ze heeft aldus uitgelegd waarom ze niet kan terugkeren naar Italië zonder gevaar voor haar leven en het risico blootgesteld

te worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling. Ze meent dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) reeds in bepaalde gevallen bevestigd heeft dat bepaalde socio-economische en humanitaire omstandigheden het niveau van artikel 3 van het EVRM bereiken.

2.3. *In casu* had de verzoekende partij bescherming in Italië. Maar ook zij behoort tot een kwetsbare groep en ook voor hen rusten er positieve verplichtingen op Italië. Deze verplichtingen staan opgetekend in de Conventie van Genève alsook in de kwalificatierichtlijn die de kenmerken van de internationale bescherming omschrijven. Dit zijn die rechten die volgen uit het erkend zijn als vluchtelingen of subsidiaire beschermden. Ze legt uit dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement moeten respecteren en zo snel mogelijk een verblijfstitel en reisdocumenten moeten afleveren aan personen met een vluchtelingenstatus. Ze stelt echter wel dat internationale bescherming ook wordt gekenmerkt door het toekennen van bepaalde socio-economische rechten.

2.4. De verzoekende partij stelt dat hoewel erkende vluchtelingen in Italië recht hebben op gezondheidszorg, blijkt dat zij in de praktijk niet de nodige sociale zorgen verkrijgen wegens onder andere een gebrek aan informatie en tolkdiensten. De verzoekende partij maakt zich grote zorgen over de toegang tot medische zorgen in Italië. Ze heeft vaak last van migraineaanvallen en kreeg hiervoor geen enkele medische hulp in Italië. Ze verwijst ook naar en citeert uit een rapport van Nansen. Ze legt uit dat dit rapport duidelijk stelt dat bezitters van internationale bescherming zeer moeilijk toegang hebben tot de medische zorg. Heel vaak is het bovendien niet aangepast aan de noden van de asielzoeker, zeker wanneer het om mentale problemen gaat, gezien deze organisaties geen geestelijke gezondheidsinstanties zijn. Er zijn amper specialisten en zij die er zijn spreken enkel Italiaans wat het voor mensen zoals de verzoekende partij onmogelijk maakt om over hun psychische problemen te praten. De mensen hebben tevens nood aan een vaste verblijfplaats opdat een behandeling nuttig en effectief zou zijn, wat ook heel vaak niet het geval is en zoals ook het geval is bij de verzoekende partij. Het rapport stelt zelf dat er amper accommodaties zijn voor mensen met mentale problemen en dat ze geen enkele kans hebben op het vinden van een adequate accommodatie. Uit het *Country report Health care* blijkt dat het recht op toegang tot gezondheidszorg nog steeds gekoppeld is aan het al dan niet hebben van een job, wat voor veel erkende vluchtelingen een obstakel vormt om zelfs de basiszorgen te kunnen krijgen ingeval van ziekte.

2.5. De verzoekende partij heeft nooit toegang gekregen tot taallessen of een professionele opleiding. Bij het verlaten van het opvangcentrum kreeg ze ook geen informatie over mogelijke integratieprogramma's die voor hen beschikbaar waren. Een gebrek aan integratielessen met onder andere taallessen heeft ook een negatief effect op andere aspecten van het leven in Italië. Zonder deze begeleiding wordt het immers moeilijker om huisvesting te vinden en toegang te krijgen tot de arbeidsmarkt. Ze stelt dit ook te hebben aangekaart als reden van haar vertrek uit Italië. Ze stelt dat uit het AIDA-rapport blijkt dat het bijzonder moeilijk blijkt om een job te vinden en die te behouden.

2.6. Ze voert vervolgens aan dat dakloosheid bij personen met internationale bescherming een bijzonder groot probleem is in Italië. Het feit dat ze zomaar op straat werd gezet, samen met een gebrek aan financiële ondersteuning voor huisvesting, kunnen uiteraard worden aangeduid als oorzaken van dakloosheid. Daarnaast kunnen vluchtelingen ook geen aanvraag indienen voor sociale huisvesting onmiddellijk na het bekomen van hun statuut. Hiervoor moet men namelijk reeds langere tijd in Italië verblijven. De verzoekende partij verklaarde dat ze op straat terecht kwam, na een kort verblijf in een opvangcentrum tijdens haar asielprocedure. Ze verwijst naar het Nansen-rapport en stelt dat er een ernstig gebrek is aan huisvesting voor erkende vluchtelingen. Velen van hen komen op straat terecht of moeten zien te overleven in kraakpanden in erbarmelijke omstandigheden. Ze stelt dat sociale woningen zijn voor erkende vluchtelingen na een verblijf van vijf jaar en de private markt is voor hen onbetaalbaar.

2.7. De verzoekende partij stelt verder dat vluchtelingen in de praktijk geen toegang hebben tot de nodige sociale voorzieningen. Hier faalt Italië opnieuw om vluchtelingen voldoende informatie te geven en te ondersteunen bij het doorlopen van de nodige procedures. Wat betreft het sociale zekerheidssysteem voor statushouders, is het in de praktijk haast onmogelijk om beroep te doen op sociale bijstand gezien het gekoppeld wordt aan het hebben van een vast adres, iets waarmee veel statushouders moeilijkheden hebben na het verlaten van de opvangstructuur.

2.8. De verzoekende partij betoogt dat de commissaris-generaal zich beperkt tot het gratuit ontkennen van de ervaringen van de verzoekende partij in Italië. Opvallend is bovendien dat het administratief dossier geen enkel rapport of element bevat aan de hand waarvan de verklaringen van de verzoekende partij worden weerlegd. Het administratief dossier bevat immers niets over de situatie van vluchtelingen en subsidiaire beschermden in Italië. Ze meent dat dit ronduit onvoorstelbaar is en getuigt reeds van de vooringenomenheid en de gebrekkigheid van het onderzoek van de commissaris-generaal.

2.9. De verzoekende partij vraagt de bestreden beslissing te hervormen en haar de vluchtelingenstatus te verlenen, subsidiair haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen, uiterst subsidiair de bestreden

beslissing te vernietigen teneinde de commissaris-generaal toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen te nemen en een nieuwe beslissing te nemen en uiterst subsidiair de bestreden beslissing van de commissaris-generaal tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming bedoeld in artikel 57/6, § 3 van de Vreemdelingenwet te vernietigen omdat er ernstige aanwijzingen bestaan dat ze in aanmerking zou komen voor de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling zoals bepaald in artikel 48/3 of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3. De aanvullende nota's

3.1. Op 20 augustus 2024 dient de verzoekende partij een aanvullende nota in waarmee zij de volgende elementen ter kennis wil brengen:

- een medisch attest.

De verzoekende partij wil met dit document aantonen dat ze sinds 14 maart 2023 tot heden op regelmatige basis psychologisch wordt begeleid. De nood aan opvolging staat dus volgens haar vast. Gelet op de onmogelijke toegang tot de gezondheidszorg in Italië zoals uiteengezet in het verzoekschrift van 7 juli 2023 en het ontbreken van adequate accommodatie voor personen met mentale moeilijkheden zal een terugkeer naar Italië zware gevolgen hebben voor de verzoekende partij op alle mogelijke vlakken.

3.2. Op 21 augustus 2024 dient de verzoekende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarin zij verwijst naar de volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- Country Report: "*Italy. Update 2023*" van 10 juli 2024.

4. Over de gegrondheid van het beroep

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de Procedurerichtlijn). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

4.2. Samenwerkingsplicht

Artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek van het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.

De in het eerste lid bedoelde elementen omvatten onder meer de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient."

Artikel 10.3 van de richtlijn 2013/32/EU, dat handelt over de vereisten voor de behandeling van verzoeken, bepaalt ook:

"3. De lidstaten zien erop toe dat de beslissingen van de beslissingsautoriteit over verzoeken om internationale bescherming zijn gebaseerd op een deugdelijk onderzoek. Daartoe zorgen de lidstaten ervoor dat:

a) (...);

b) *er nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld uit verschillende bronnen, zoals het EASO en de UNHCR, en relevante internationale mensenrechtenorganisaties, over de algemene situatie in de landen van oorsprong van verzoekers en, waar nodig, in de landen van doorreis, en dat het personeel dat de verzoeken behandelt en daarover beslist, over deze informatie kan beschikken; (...)*"

Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

4.3. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

4.3.1. Artikel 48/9, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *"De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk."*

4.3.2. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat: *"Na een grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen."*

De verzoekende partij laat deze motivering volledig ongemoeid. Ze legt door middel van een aanvullende nota een medisch attest neer, maar hieruit blijkt niet dat ze nood zou hebben gehad aan enige bijzondere steunmaatregelen tijdens het persoonlijk onderhoud.

Gelet op voorgaande, heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat er mag worden van uitgegaan dat de rechten van de verzoekende partij in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat zij kan voldoen aan haar verplichtingen.

4.4. Beoordeling

4.4.1. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel voorziet in de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer deze reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 33, lid 2, a) van de Procedurerichtlijn.

4.4.2. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekende partij reeds internationale bescherming geniet in Italië. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt inderdaad dat de verzoekende partij in Italië erkend werd als vluchteling (zie map 7 in het administratief dossier).

De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat zij actueel niet meer over een beschermingsstatus zou beschikken. Zij brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de haar verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin.

In dit kader wijst de Raad er nog op dat er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dit onderscheid vindt immers weerklank in het vigerende EU-*acquis*, waar richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Kwalificatierichtlijn), in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en die slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (*cf.* de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

4.4.3. In de bijgebrachte landeninformatie, waaronder het recente AIDA-rapport update 2023, leest de Raad dat statushouders in Italië toegang hebben tot de arbeidsmarkt en tot banen bij de overheid (dit laatste met uitzondering van jobs die te maken hebben met het vrijwaren van de algemene belangen van de Staat) op basis van hun verblijfsvergunning en tot gelijke behandeling met Italiaanse onderdanen op het vlak van tewerkstelling, professionele opleidingen, registratie bij professionele organisaties e.d.. Recent onderzoek bracht evenwel aan het licht dat het beschikken over sociale netwerken en economische noodwendigheden bepalender zijn voor het krijgen van een baan en het behouden ervan, eerder dan diploma's of specifieke vaardigheden (AIDA, p. 246-247). Erkenning van in het buitenland behaalde diploma's is voorzien in de wetgeving en er zijn binnen het Ministerie van onderwijs initiatieven genomen om dit te faciliteren voor statushouders, hoewel het in de praktijk meestal afhangt van de bereidheid van universiteiten zelf om hiertoe inspanningen te leveren (AIDA, p.247-248).

Wat huisvesting betreft, werd het SAI systeem opgezet dat vooral bedoeld is voor de opvang van statushouders en niet-begeleide minderjarigen. Het SAI systeem functioneert op basis van subsidies aan lokale autoriteiten en NGO's voor kleinschalige opvang. Het systeem blijft gebaseerd op de vrijwillige toetreding van de gemeenten en heeft nog steeds niet genoeg plaatsen om te voldoen aan de opvangbehoeften van iedereen die er recht op heeft. Het systeem huisvestte in december 2023 in totaal 34.816 personen en voorziet in beginsel opvang voor zes maanden verlengbaar met zes maanden in bepaalde gevallen. Statushouders die er verblijven hebben het vaak moeilijk om voor zelfstandige huisvesting te zorgen en in 2018 ontving minder dan 5 % van de statushouders een huursubsidie wanneer zij niet langer in het SAI systeem konden verblijven. Volgens het in 2022 gepubliceerde SAI-verslag waren er in 2022 223 begunstigden die de SAI-faciliteiten verlieten. Van het totale aantal koos minder dan de helft (43,5,0%) ervoor om het project te verlaten, terwijl meer dan de helft (51,9%) moest vertrekken vanwege het verstrijken van de opvangperiode. Er werd evenwel in bijkomende financiering voorzien voor de creatie van 3.000 bijkomende opvangplaatsen in het systeem als gevolg van de crisis in Afghanistan en werden de procedures voor de creatie van bijkomende plaatsen versoepeld als gevolg van de oorlog in Oekraïne (AIDA, p. 239-244). Statushouders hebben verder toegang tot sociale huisvesting onder dezelfde voorwaarden als Italiaanse onderdanen en huisvesting is ook onderdeel van het Nationale Integratie Plan voor statushouders gepubliceerd door het Ministerie van Binnenlandse Zaken in 2017, maar een aantal structurele obstakels hebben tot gevolg dat het Italiaanse huisvestingssysteem niet erg aangepast is aan de noden van statushouders op dit vlak. Hoewel van statushouders geen bijkomende voorwaarden kunnen geëist worden in vergelijking met Italiaanse onderdanen, worden in sommige regio's wel bijkomende attesten gevraagd dat de betrokkene geen vastgoed heeft. Deze praktijk werd evenwel discriminerend bevonden in twee uitspraken van de Rechtbank van Milaan in 2020. De regionale wet van Lombardije, die een verblijf van 5 jaar vereiste en bijzonder nadelig was voor buitenlandse burgers, werd door het Grondwettelijk Hof onwettig verklaard en

daarom ingetrokken. Bovendien bepaalde het Grondwettelijk Hof in vonnis nr. 9/2021 dat de anciënniteit van het verblijfsrecht niet kan worden opgenomen in de criteria om een hogere score toe te kennen voor de toewijzing van openbare huisvesting, omdat het geen voorwaarde bepaalt voor de toekenning van een woning. In hetzelfde arrest verklaarde het Grondwettelijk Hof dat het vereiste van gelegaliseerde documenten die de afwezigheid van onroerende goederen in het buitenland of in het land van herkomst een discriminerende bepaling is die in strijd is met artikel 3 van de Italiaanse Grondwet (AIDA, p. 244-246).

Ook wat de toegang tot sociale bijstand betreft, voorziet de Italiaanse wetgeving in gelijke behandeling tussen Italiaanse burgers en statushouders. De socialezekerheidsbijdragen in Italië worden voornamelijk betaald door het Nationaal Instituut voor Sociale Zekerheid (INPS), het Nationaal Instituut voor Arbeidsongevallenverzekering (INAIL), gemeenten en regio's. De verstrekking van sociale voorzieningen is niet afhankelijk van de woonplaats in een bepaalde regio, maar in sommige gevallen is onderworpen aan een minimale verblijfsvereiste op het nationale grondgebied. Dit is met name het geval voor inkomens steun (Reddito di Cittadinanza), die vanaf 1 april 2019 wordt uitbetaald en waarvoor een verblijf van 10 jaar op het nationale grondgebied, waarvan ten minste 2 jaar ononderbroken verblijf. Het Hof van Justitie oordeelde in C-462/20 dat het in strijd is met de EU-wetgeving om verschillende rechten toe te kennen aan burgers en aan personen die internationale bescherming genieten. De zaak ging over familiekortingskaarten in Italië die kunnen worden gebruikt om korting te krijgen op goederen en diensten, maar de kaarten worden niet verstrekt aan begunstigden (AIDA, p. 248-249).

Om toegang te verkrijgen tot de gezondheidszorg, moeten begunstigden van internationale bescherming net als asielzoekers zich laten registreren bij de nationale gezondheidsdienst. Ze hebben dezelfde behandeling en volledig gelijke rechten en plichten als Italiaanse onderdanen met betrekking tot gezondheidszorg. Ze hebben dezelfde behandeling en volledig gelijke rechten en plichten als Italiaanse onderdanen wat betreft de verplichting om bijdragen te betalen en de bijstand die in Italië wordt verleend door de Nationale Gezondheidsdienst. De registratie is geldig voor de duur van de verblijfsvergunning en vervalt niet in de verlengingsfase van de verblijfsvergunning. De toegang tot gezondheidszorg voor personen die internationale bescherming genieten, verschilt sterk van regio tot regio. De grootste verschillen en moeilijkheden worden gevonden met betrekking tot de vrijstelling van het delen van de kosten van gezondheidszorg. Slechts enkele regio's, waaronder Friuli-Venezia Giulia en Apulië, verlengen momenteel de vrijstelling tot de begunstigden van internationale en nationale bescherming daadwerkelijk een baan vinden. Op 19 juli 2022 heeft de Raad van State het standpunt ingenomen dat, na de intrekking van wetsdecreet 181/2000, het onderscheid tussen werklozen en inactieven voor de vrijstelling van deelname aan ziektekosten als achterhaald moet worden beschouwd. Bovendien heeft de civiele rechtbank van Milaan op 12 januari 2023, in een zaak die was aangespannen door ASGI en Emergency het discriminerende gedrag vastgesteld van de regio Lombardije die, net als andere regio's, een onderscheid maakt, maakt tussen werklozen en inactieven. Dit heeft vooral gevolgen voor asielzoekers en vluchtelingen die, in vergelijking met andere categorieën buitenlanders, minder lang op het grondgebied verblijven en, in de meeste gevallen, geen eerdere werkrelaties hebben gehad voordat ze zich inschreven voor de nationale gezondheidsdienst. Het Hof erkende, met specifieke verwijzing naar de categorie asielzoekers, dat het "voor de hand ligt dat een asielzoeker zich niet kan beroepen op een eerdere arbeidsrelatie in Italië, in het bijzonder omdat asielzoekers pas na 60 dagen na de aanvraag van de desbetreffende verblijfsvergunning arbeidsactiviteiten verrichten. In oktober 2023 hebben de regio's Emilia-Romagna, Lazio, Toscane en Sicilië een trainingsprogramma opgezet, medegefinancierd door het Fonds voor Asiel, Migratie en Integratie van de Europese Unie, gericht op het verbeteren van de competenties van gezondheidswerkers die werkzaam zijn in de openbare gezondheidszorg en in opvangprogramma's voor vluchtelingen en asielzoekers, in het bijzonder met betrekking tot de forensische certificeringen voor slachtoffers van marteling. Van 2022 tot 2023 was in de regio Veneto het project SPIRNET actief, gefinancierd door het Fonds voor asiel, migratie en integratie van de Europese Unie en Integratiefonds van de Europese Unie. Het was specifiek gericht op het identificeren en verzorgen van asielzoekers en vluchtelingen met ernstige psychische problemen. De partners waren prefecturen, gemeenten en lokale gezondheidsautoriteiten (ASL's) (AIDA, p.249-250). Statushouders kunnen ook moeilijkheden ondervinden bij het verkrijgen van hun verblijfsvergunning na erkenning indien zij geen adres kunnen doorgeven aan de politie, die aanvragen vaak afwijst bij gebrek hieraan. De behandeling van deze aanvragen kan ook vaak een lange tijd in beslag nemen (AIDA, p. 222-223).

Uit het voorgaande kan blijken dat statushouders in Italië met moeilijkheden kunnen geconfronteerd worden inzake toegang tot de arbeidsmarkt, huisvesting, gezondheidszorg en sociale bijstand. Zonder voormelde moeilijkheden te bagatelliseren, leest de Raad in de hem voorgelegde informatie geen situatie van "tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken", waarbij deze "tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken", ook al zou de situatie in Italië gekenmerkt worden door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C438/17, Ibrahim e.a., pt. 91).

Uit de door de partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt niet dat de levensomstandigheden in Italië voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico lopen om terecht te

komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. De informatie die de verzoekende partij in haar verzoekschrift bespreekt, die van oudere datum is dan het AIDA rapport Italië -update 2023, laat niet toe anders te oordelen. Het is dus noodzakelijk om het verzoek te beoordelen op basis van de individuele omstandigheden van verzoekende partij.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “*alle gegevens van de zaak*” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoeker zijn verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die hem in Italië werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat hij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

4.4.4. Verzoekende partij slaagt er *in casu* niet in dit vermoeden te weerleggen. Zij onderneemt in haar verzoekschrift geen enkele poging om persoonlijke elementen aan te brengen waaruit zou kunnen blijken dat zij niet zou kunnen terugkeren naar Italië. Verzoekende partij brengt geen concrete en geobjectiverde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de niet-ontvankelijkheid van haar beschermingsverzoek.

4.4.5. Uit de verklaringen van de verzoekende partij, het verzoekschrift en de aanvullende nota blijkt dat de verzoekende partij last heeft van migraineaanvallen. Tevens beweert ze een psychologische problematiek te hebben.

Wat betreft haar migraineaanvallen stelt de commissaris-generaal terecht in de bestreden beslissing: “*Wat uw gezondheidstoestand betreft, verklaarde u soms te kampen met pijnlijke migraines. U vroeg medicatie bij Sant Egidio, maar werd niet verder geholpen. U zocht geen medische bijstand bij artsen, apothekers of ziekenhuizen. In België krijgt u pijnstillers en vitamines om uw symptomen te verlichten (notities, p. 9). Vooreerst wordt opgemerkt dat er geen medische attesten worden neergelegd. Daarenboven heeft u in Italië zeer beperkte pogingen ondernomen om medicatie te krijgen. Evenmin toont u aan dat uw mogelijkheden of beperkingen om in dit verband uw rechten uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook Italiaanse burgers geconfronteerd kunnen worden.*” De verzoekende partij toont dus niet aan dat ze enige moeite heeft gedaan om medische hulp te bekomen in Italië voor de behandeling van haar migraine. Het is de verantwoordelijkheid van een begunstigde van internationale bescherming om de rechten die gebonden zijn aan haar status af te dwingen en hiervoor de nodige stappen te ondernemen. De verzoekende partij toont niet aan dat ze deze nodige stappen effectief heeft genomen in Italië of deze niet zou kunnen ondernemen bij een eventuele terugkeer naar Italië. De verzoekende partij stelt verder in het verzoekschrift dat het moeilijk is voor begunstigten van internationale bescherming om medische verzorging te bekomen. De verzoekende partij maakt tijdens het persoonlijk onderhoud echter geen melding van enige psychische problematiek waaraan ze zou lijden. Ook in het verzoekschrift maakt ze niet duidelijk dat ze aan een bepaalde psychologische problematiek lijdt. Door middel van een aanvullende nota legt ze een document neer waarmee ze wil aantonen dat ze aan een bepaalde psychologische problematiek lijdt. In het door haar bijgevoegde document kan echter enkel worden gelezen dat ze op 14 maart 2023, 4 april 2023, 24 april 2023, 31 oktober 2023, 20 november 2023, 4 december 2023 en 22 april 2024 een consultatie bij een psycholoog heeft gehad in het opvangcentrum. Losstaand van de vaststelling dat deze consultaties bezwaarlijk regelmatig kunnen worden genoemd daar er soms een tijdspanne van vier maanden tussen deze consultaties zit, maakt de verzoekende partij op geen enkele manier duidelijk met welke psychologische aandoening of moeilijkheden zij worstelt of welke manier dit invloed heeft op haar handelen in het dagdagelijkse leven waardoor ze niet in haar materiële behoeften zou kunnen voorzien. Evenmin wordt aangegeven welke psychologische behandeling ze krijgt en welke psychologische noodzakelijk is.

Ten tweede voert de verzoekende partij aan dat ze moeite zou hebben om huisvesting te bekomen in Italië. De commissaris-generaal stelt hierover in de bestreden beslissing echter terecht dat: “*In verband met huisvesting, wordt vastgesteld dat u een maand bij een Eritrese vrouw en vijf maanden in een tentenkamp verbleef (notities persoonlijk onderhoud dd. 2 mei 2023 (verder ‘notities’), p. 7). Er kan niet worden ontkend dat personen die internationale bescherming genieten in Italië zich daar in erg moeilijke en soms schrijnende levensomstandigheden kunnen bevinden en dat er veel uitdagingen zijn voor de Italiaanse autoriteiten op vlak van opvang, gezondheidszorg en integratie van vluchtelingen. Uit uw verklaringen blijkt dat statushouders in Italië vrijwel meteen volledig zelf voor hun levensonderhoud moeten instaan. Uit uw verklaringen blijkt echter eveneens dat u nooit serieuze pogingen ondernam om een woning te vinden. Toen de vrijwilligers van Sant Edigio u zeiden dat ze u niet konden helpen met huisvesting, zette u geen andere stappen. Zo heeft u geen sociale huisvesting aangevraagd of organisaties gezocht die vluchtelingen in uw positie zouden kunnen bijstaan (notities, p. 8). De vaststelling dat er tal van administratieve hinderpalen moeten overwonnen worden om effectief steun te verkrijgen, dat er nog bepaalde tekortkomingen zijn op het terrein om vlot bepaalde voordelen te kunnen genieten en dat het aantal opvangplaatsen voor daklozen beperkt is, leidt niet automatisch tot de conclusie dat het voor u, een begunstigde van internationale*

bescherming, onmogelijk zal zijn om onderdak of steun te krijgen in geval van terugkeer." De verzoekende partij slaagt er met haar summier en theoretisch betoog niet in om deze motivering van de commissaris-generaal te weerleggen of aannemelijk te maken dat ze geen huisvesting zou kunnen bekomen bij een terugkeer naar Italië.

Ten derde voert ze aan dat ze nooit toegang heeft gekregen tot taallessen of een professionele opleiding. Ze meent dat ze het hierdoor moeilijker heeft om huisvesting te bekomen en toegang te krijgen tot de arbeidsmarkt. De commissaris-generaal stelt omtrent dit verweer terecht in de bestreden beslissing: "*Waar u verklaarde dat u graag naar school wil, wordt opgemerkt dat u wederom enkel bij Sant Egidio de vraag stelde of zij voor u een cursus konden betalen. U kreeg te horen dat u zelf zou moeten instaan voor uw opleidingskosten. U zocht niet naar gratis cursussen en zette geen verdere stappen (notities, p. 8). Daarnaast blijkt uit de website van Sant Egidio dat zij in Rome gratis taallessen organiseren voor nieuwkomers (schermafbeelding in map 'landeninformatie'). Wat uw toegang tot de arbeidsmarkt betreft, blijkt dat u uitsluitend beroep heeft gedaan op uw netwerk van Eritrese kampbewoners. Zij boden u effectief een job aan: "het werk dat ze voor mij gevonden hadden, was voor senioren zorgen. Het is een zware job. Daar kon ik geen kans krijgen om te studeren. Op die manier wou ik mijn leven niet leiden. Ik heb dat niet gewild" (notities, p. 8). U heeft nooit contact opgenomen met uitzendkantoren, potentiële werkgevers of organisaties die in Italië actief zijn in het ondersteunen van statushouders bij hun zoektocht naar werk (notities, p. 8-9). De Eritrese vrouw die jullie onderdak aanbod, werkte bij een familie als huismeid. Ze stelde dat het moeilijk is voor een nieuwkomer zoals u (notities, p. 7). Ook de Eritreeërs en Ethiopiërs die u geld gaven voor uw busreis zeiden dat het leven in Italië "niet makkelijk" is (notities, p. 10). Doch kan geenszins worden aangenomen dat u in de onmogelijkheid verkeert om in Italië werk te vinden en er een leven op te bouwen. U kreeg immers reeds een jobaanbieding, waar u evenwel niet op inging.*" Gelet op deze pertinente vaststellingen, kan de verzoekende partij geenszins worden gevolgd wanneer ze stelt dat ze geen taallessen in Italië kon bekomen en hierdoor niet in de mogelijkheid was om een job te vinden.

Ten laatste voert ze aan dat vluchtelingen geen toegang hebben tot de sociale voorzieningen en dat ze geen beroep kan doen op het sociale zekerheidssysteem daar ze geen vast adres heeft. Vooreerst maakt ze niet aannemelijk dat ze in Italië niet in de mogelijkheid zou zijn om over een vast adres te beschikken waardoor ze ook niet aannemelijk maakt dat ze geen beroep zou kunnen doen op de sociale zekerheid in Italië. Voorts werd hoger reeds aangehaald dat de socialezekerheidsbijdragen in Italië worden voornamelijk betaald door het Nationaal Instituut voor Sociale Zekerheid (INPS), het Nationaal Instituut voor Arbeidsongevallenverzekering (INAIL), gemeenten en regio's. De verstrekking van sociale voorzieningen is niet afhankelijk van de woonplaats in een bepaalde regio. Met haar theoretisch betoog laat de verzoekende partij niet toe anders te oordelen.

4.4.6. Gelet op de vaststellingen die in de bestreden beslissing gedaan worden en in acht genomen wat voorafgaat, heeft de verzoekende partij aldus niet *in concreto* aannemelijk gemaakt dat zij zich niet langer zou kunnen beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Italië of dat de bescherming die haar in Italië verleend werd, ontoereikend zou zijn. De verzoekende partij kan evenmin in alle redelijkheid stellen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij wegens een bijzondere kwetsbaarheid, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen, die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften en negatieve gevolgen zou hebben voor haar fysieke of mentale gezondheid of haar in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, noch dat zij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest.

De verzoekende partij toont op geen enkele wijze aan dat zij verhinderd was om in Italië in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. Alles samengenomen dient de worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat van haar niet redelijkerwijs zou kunnen worden verwacht dat zij zich beroept op de beschermingsstatus die haar in Italië reeds werd toegekend.

De commissaris-generaal heeft dan ook terecht besloten in de bestreden beslissing: "*Er moet worden besloten dat u, in het licht van de moeilijkheden inzake huisvesting, scholing, werkgelegenheid en medicatie, onvoldoende aantoont dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. U heeft zeer beperkte pogingen ondernomen om zich aan de situatie te onttrekken. U had onderdak, voedsel, kledij en kreeg zelfs een job aangeboden. Uw persoonlijke situatie voldoet dus niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie. Hoewel uw moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (cf. supra), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest*

van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie.”

4.4.7. Het vermoeden dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië zullen worden geëerbiedigd, wordt niet weerlegd. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op de individuele situatie van de verzoekende partij verhinderen. Haar beschermingsverzoek dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

4.4.8. Aangezien aan de verzoekende partij reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Italië die als toereikend werd beoordeeld, diende de commissaris-generaal niet opnieuw te bepalen of zij nood heeft aan een dergelijke status. De beoordeling of de verzoekende partij een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in haar land van herkomst dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden dat de aan de verzoekende partij toegekende bescherming in Italië effectief is, wordt ontkracht. De verzoekende partij is op dit punt in gebreke gebleven.

5. In de mate dat de verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

6. Wat betreft de ingeroepen schending van het rechtszekerheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij op geen enkele wijze toelicht waarom zij van oordeel is dat de hierboven vermelde beginsel wordt geschonden. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of rechtsbeginsel wordt geschonden. Aangezien de verzoekende partij dit volledig nalaat, is dit middel niet-ontvankelijk.

7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Tigrinya machtig is. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig september tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS,
M. DENYS,

kamervoorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS